

(המשך מעמוד 3)

הדמוקרטיה בישראל.

אנחנו, שחזינו כפירופרי גסיסתה זה חודשים ושנים, שיוגורנו כי מותה יבוא לה מן הטנקים שיעלו על הכנסת, רואים כעת כיצד מותה בא לה בהסכם מיפלגתי.

להט ודבקות במטרה, ואני משוכנע שרווקא עכשיו תקבל תנועת ההתיישבות היהודי ושומרון תנופה. בית'הסוהר לא יכבה את אש האיריאל.

נדמה לי שבילבלתם שמות של כמה מעצורי המחתרת (העולם הזה 20.6.84). לא שזה משנה

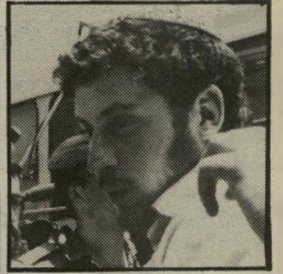
בוזע הנמן

הרבה, אבל כדאי להקפיד תמיד להרביק את השם הנכון לפרצוף הנכון. **יגאל אבני**, רמלה

הקורא אבני צודק. תמונותיהם של גלעד פלאי, בועז ובניציון הנמן מתפרסמות בעמוד זה שוב. הפעם - כל פרצוף ליד שמו.

בניציון הנמן

גלעד פלאי

אנחנו, שראינו את אבירי הסיפוח ושו"ר הקרקעות מתחבטים בניסוחים כדי שלא לעמוד פנים-אל-פנים עם המסקנה ההגיונית המתבקשת מתוכניהם - הפיתרון הסופי לבעיית העם הפלסטיני - כעת רואים אנו כיצד משיגים הללו את מטרתיהם, בסיועם הישיר של כוחות ה"פשרה" כביכול.

אינני נמנה עם הרשימה המתקדמת לשלום, אבל מניעתה מלהתמודד בבחירות היא פגיעה ישירה בכל אורחי ישראל המאמינים עדיין, שחירות ההצבעה היא חלק ממרכיבי היסוד של מדינתנו.

מי שחשף עצמו כהצבעה הממארת אינם הליכות או המפר"ל: הללו כבר הביעו בגלוי את הסתייגותם מאוימי הדמוקרטיה. אבל המ"ע, ערך, שהגיה לחבריו ונציגיו להפקיר את חופש הדיעה, בשל רכי-לות ביטחונית בלתי ברורה, בידי כוחות השוביניזם הקנאי, חשף את פרצופו האמיתי. בכך גילה המערך את תוכניותיו לרגע שלאחר הבחירות: ממשלת "אחדות לאומית", המונהגת על פי תכתיבי הקנאות הלאומנית האפלה, שפירות הבאושם שלה עומרים היום הזה לפני כסיהמישפט.

כל מי שיצביע למען המערך בבחירות הללו יישא גם הוא באות-הקלון של ביטול הדמוקרטיה בישראל. שנת 1984 תיזכר בתולדותיה של מדינת ישראל לדורות, כשנה שבה ננעץ המסמר האחרון בארווה-המתים של חירויות-האזרח במדינה. **ד"ר אברהם עוז**, תל-אביב

נר'תמיד מאחורי בריח

נאשם שני מחברי אירגון הטרור היהודי הורשע, ודינו נגזר השבוע לעשר שנות מאסר. הקורא מגיב על העונש:

טעות לחשוב שבעזרת עונשים כבדים כאלה, של שנות מאסר רבות, אפשר יהיה לרדא את דבקותם של הבחורים והבחורות הצעירים, שעובו חיים נוחים ועברו לגור ביישובים חדשים, בתנאים של חלוצים. **ההיפך הוא הנכון** - מגמה כזאת יוצרת יתר

מקוה שההשמטה שלכם לא נעשה בגלל סיבה מסיבות אלה.

שלמה רוזנבאום-נרקיס, תל-אביב

איך מתמודדים

עם מטורפים?

הפרופסור למושפטים מעירה על הראיון שנערך עימה (העולם הזה 20.6.84).

אני מניחה כי הפגישה הראשונה של אדם עם סיכום ראיון עמו, אף כשהוא אוהד, היא תמיד חוויה לא קלה, ואני את ליקחי למרתי. רומם שאין טעם לנסות עתה להעמיד דברים על דיוקם ולהכניסם להקשרם. רק שתי נקודות נראות לי ראיות לציון מיוחד:

ראשית: דברים רבים במאמר נוגעים לנושאים שאינם קשורים לד כויות-אורח בכלל, ולי פעולת האגודה לזכויות האזרח בפרט. מכיוון ש-המאמר נועד לתת תמונה של האגודה, אני רוצה להזכיר שאת האגודה יש לפרוט על פי התבטאויותיה ומעשייה הרישמיים, ולא על-פי התבטאויות המיוחסות לחבריה. המייחד את האגודה הוא שהיא נלחמת רק עבור זכויות-אזרח ולא עבור פיתרונות פוליטיים אלה או אחרים. וכי במאבק לזכויות-אזרח אין היא מכחינה בין אנשים לפי דעותיהם או עמדותיהם הפוליטיים. שנית: מכל הדברים שנכתבו, ברצוני להתייחס רק לקטע אחד, העלול לעורר לא רק מחלוקות של טעם טוב או ריוק, אלא יכול להתפרש גם כפגיעה בזכויותיהם של אחרים. עלול להיווצר הרושם כאילו אני מייחסת "טירוף" לקבוצה של מדינאים ישראלים. אין זו דעתי, ופירושה זה הוא מטעה. יכול להיות שאי-ההבנה נבעה מן העובדה, שאמרתי כי אסור לפטור אנשים שאינם מסכימים עם דעותיהם על-ידי כך שמכנים אותם "מטורפים", כפי שהיה נדמה לי שנעשה בשאלה. עם דיעות כאלה צריך להתמודד וריעות כאלה צריך לנסות להבין, בעיקר כשהן נשמעות על-ידי מיספר לא קטן של מדינאים נבחרים. כינויים של דברים אלה "טירוף" אינו מומין נסיון של הבנה והתמודדות, אלא מסכיר מדוע אין להתייחס אליהם עניינית.

גביון

פרופ' רות גביון, ירושלים

מה לחדר-ניתוח בבית-הכלא?

שירות בתי-הסוהר התמאר, כי בית-הכלא החדש ששם מצוייד כמו בית-חולים לכל דבר (השבוע - יומן אירועים: 8.6.84).

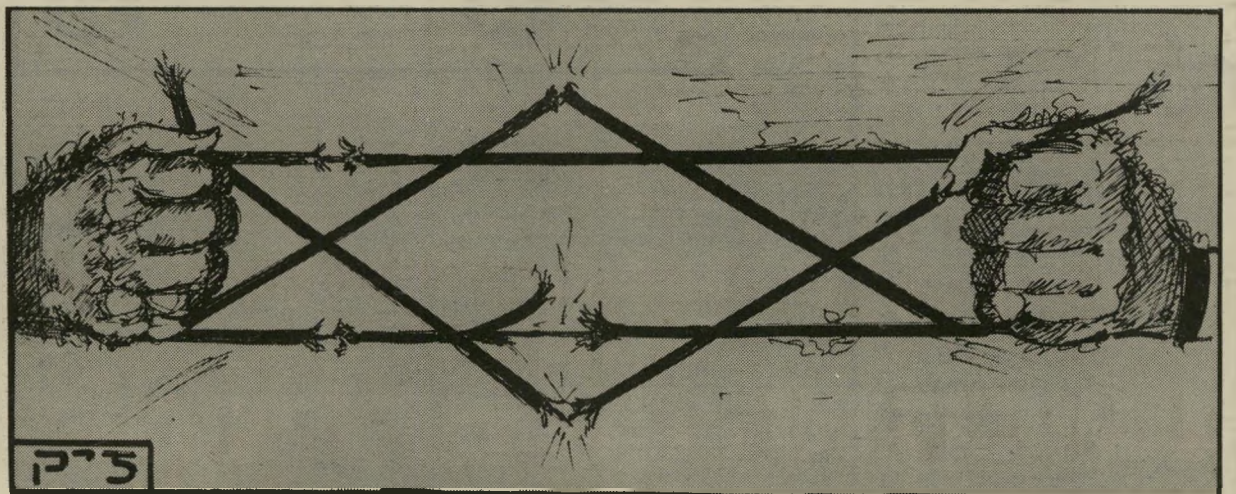
צר לי להודות, כי היריעה הזו לא שימחה אותי. היא הראיגה אותי מאור-מאור. לשם מה נחוק ציוד רנטגן חריש בבית-סוהר? כדי לברוק את השברים שנגרמו לאסיר שמער בזמן חקירה. במי יטפלו בחדר-הניתוח המשוכלל שבכלא? בעציר שלקה בקרעים פנימיים תוך כדי חילוקי-דעות עם הסוהרים. אלה החשדות המידיים העולים על הדעת, ביחוד על רקע היריעות הרבות על התעמרות של סוהרים באסירים.

הקורא מגיב על המכתב הזועם ששלח כתב מעריב מנחם גולן לעורכו. שמואל שניצר (העולם הזה 20.6.84).

קראתי בהנאה רבה את מה שכתב מני גולן לעורך שלו. מילים כדורכנות. אבל משום מה, לא דייקתם בחלק הביוגרפי של הכתב הצעיר, שהסתפח עתה לאנשי פירסום קשר בראל. מני הוא בנו של כתב בכיר במעריב, דב גולדשטיין, המוכר ת-ריות כאחד הנאבקים על תפקיד העורך הבא. אולי פרט זה יבהיר יותר את תוכן המכתב ואת סיבת שליחתו? אני

גולדשטיין

צ'יק

התפשטות

דבר הקיסר

דובר ההסתדרות מגיב על ידיעה בתשקיף (העולם הזה 13.6.84). תחת הכותרת: "כתבים כלכליים לדרום אפריקה".

סולר

לידיעה שהתפר-סמה בדף תשקיף הדיני להעיר:

א. יציאתו של הכתב הכלכלי של דבר דרום אפריקה, לדרום-אפריקה, נע-שתה שלא בידיעת מוסדות ההסתדרות.

ב. הגני להרוע, בשמו של מזכ"ל ההסתדרות, ישראל קיסר, כי לי ידע מי ראש על כוונת הכתב לצאת בשליחות העיתון דבר לדרום-אפריקה, הוא היה מפעיל את סמכותו המוסרית למנוע נסיעה זו. **שמואל סולר**, תל-אביב

למען למנוע כל חשד או לזות-שפתיים, כדאי שלא להשתמש במיתקניו של בית-החולים שבכלא שכם. כדאי לשלוח כל עציר או אסיר חולה לבית-חולים ממשלתי, לטיפולם של רופאים שאינם קשורים בשירות בתי-הסוהר. **מושה יוסף**, רמת-גן

כל ניתוואי יכול לטעות

על פיטורי המפיקה והמגיש של זה (העולם הזה 13.6.84).

לנאוהו כהן ולרם עברון, שעשו את מלאכתם נאמנה במשך זמן רב, והביאו אל המסך תוכנית אינטלגנטית, נעשה עולל כבד. אני קוראת למנכ"ל רשות-השידור להחזיר את השניים לתפקידם מיידי. **לאה שנישוו**, תל-אביב

בסיועי ובתיווכי

מה שנכתב במדור אנשים (העולם הזה 13.6.84) לא מצא חן בעיני הקורא.

דברים אחרים שכתבתם מעידים על דמיון פורה של כתבכם - אך לא בכרח על זיכרון מדוייק. העובדות בעניין הקמת רשימת תל"ם לקראת הבחירות של 1981, היו דלקמן:

שובל

את רשימת תל"ם הקמתי אני, בסיוע כמה חברים, ובהנחיית משה רייזן ז"ל. כלומר, אם ב"עגלה" מדובר, הרי קשה מאד "לקפוז" על כזאת, בטרים נוצרה... ליגאל הורביץ היו בתחילה הילוסים מסר ימים, במישור המדיני, אם להצטרף לרשימת תל"ם. לאחר שהבעיות הפרוגרמטיות, שהיו שנויות במחלוקת בין המעט הורביץ לריזן ז"ל, הובהרו ויושבו - לא כמעט בסיועי ובתיווכי - הורכבה הרשימה, שבה הוצב ליגאל הורביץ במקום השלישי.

זלמן שובל, תל-אביב

כל קיוסק - סניף של בנק

עוד מעט יהיה צורך להדפיס מילון עברי-עברי שימושי חדש. כי למלה קיוסק תהיה משמעות חדשה.

אתה הולך ברחוב דרום-תל-אביב, באיזור מגדל שלום. חם לך, אתה מויע. אתה צמא. ניגש לקיוסק הקרוב.

על המרץ מוצבות 10 - 20 פחיות משקה קל. אתה מבקש קולה - אין, תפוזים - אין, אשכוליות - אין.

מה, זה לא קיוסק? כן, אבל לא מוכרים כאן שתיה. מה כן מוכרים? ירוקים. רוצה? תגיד כמה, תקבל.

יופי של מדינה עשו לנו הליכורניקים: כל קיוסק - בנק.

אבי סרידמן, גבעתיים